

còctel casteller

Comença la temporada i tornem amb els temes de més rabiosa actualitat castellera des dels AIC que CAIC. I volem començar criticant un dels múltiples i infinitament cansats tòpics dels quals el món casteller està totalment assetjat: la mítica frase *la temporada comença per Sant Joan* o la que encara està més en ús actualment, *la temporada comença per Sant Jordi*. No, home, no! Hi ha períodes de més o menys activitat, i a més, amb tantes colles és molt difícil de definir quan comença. Amb el desús d'aquestes dues grans veritats ens estalviariem, a més, altres comentaris més que recurrents com el que si tal colla està apretant molt al principi de temporada o que si tal altra no (quan normalment sempre han portat aquest ritme). En fi, un altre dia ja parlarem dels grans tòpics del món casteller (caldrà fer una edició especial d'El Pati, o bé adjuntar un CD-ROM, perquè el tema és extens).

Perdoneu aquesta petita digressió, però al principi de temporada, quan no hi ha gaire actuacions de la teva colla ni de les altres, tens la ment més lluire per a d'altres menesters castellers.

Quant a l'activitat castellera, val a dir que no és que hi hagi hagut novetats gaire significatives. La majoria de les colles es van traient la son de les orelles, amb alguns canvis de caps de colla, i van sortint actuacions on s'apunten les intencions d'algunes colles. Així, Barcelona i Bordegassos sembla que aposten fort i han recuperat el 4 de 8 molt aviat. Valls han fet el mateix amb el 3 i el 4 de 8 (per ells, històricament, és molt d'hora), Minyons ja ha fet el 5 de 8 (el més matiner del segle) i Vilafranca torna amb els pilars. Les altres colles, pel que sabem, segueixen un ritme més o menys habitual, encara que no es descarten sorpreses (positives i negatives, segurament. Evidentment, que cadascú s'agafi el positiu i el negatiu de la manera més adient als seus gustos i rivalitats). Per tant, només tenim indicis per apuntar cap on van els trets pel que fa als castells.

Veieu, per tant, que la cosa deixa molt espai a la imaginació i als comentaris de tothom. És un fenomen que es repeteix cada any, i que no deixa de ser curiós. Us detallem alguns dels fenòmens, preguntes i sensacions més habituals que es repeteixen per aquesta època:

Al final de temporada gairebé tothom està fart de fer castells, assajar i tota la pesca, i només es fa que pensar en les vacances. L'estrany del cas és que al cap de dues setmanes aquesta mateixa gent ja té mono d'assaig i conta els dies per tornar a començar. No sabem l'explicació d'aquest fet, però hi ha dues alternatives: una és que les colles castelleres -i la nostra en particular- són una secta agressiva amb efectes de droga dura, l'abstinència del qual provoca ansietat obsessiva (per a més informació sobre aquest punt veieu l'exel.lent article d'en Cesc Rubio en el número 8 d'El Pati,

migdia a qualsevol plaça (i sense ombres, és clar), l'aficionat ja no aguanta més i fins i tot deixa d'anar a alguna actuació on per exemple s'asseguren intents espectaculars. El que és curiós és que aquests mateixos aficionats, després de quatre dies sense la dosi d'actuació són capaços d'anar a veure qualsevol tipus d'espectacle on hi hagi algú pujat sobre algú altre, com per exemple el Circ du Soleil o alguna actuació de colles universitàries. Els casos més crítics són aquells en què algú d'una colla va a assajos d'altres colles. Exemples no en falten, per exemple, els amics vilafranquins que van venir a algun assaig i actuació dels Xics i algun membre de la nostra colla que també va voltant arreu a la recerca de castells.

És força sorprenent en aquesta època els comentaris que per generació espontània es fan sobre els objectius de les colles grans. Ningú no sap com però es va sentint que si aquesta colla aquest any assaja el 3 de 10, que si tal altra vol fer el pilar de 7 sense folre, que si la de més enllà vol provar el 4 de 9 net i d'altres bestieses. Si més no, et tenen una mica entretingut pensant com s'ho faran aquestes colles per intentar-ho.

També hi ha un seguit de preguntes existencials que es van repetint any rera any:

Quines colles aniran a Sant Fèlix? Quan tornaran a publicar el rànquing casteller?

Quan comencen els programes de tele i ràdio?

Quan desapareixerà alguna colla que no ens agrada?

On sortirà la propera colla?

Quan es presentaran el Xiquets de Yokohama?

Qui anirà al Concurs o bé per què no hi van els Xics?

Qui guanyarà?

Per què no ens conviden els de les Illes a actuar a casa seva a l'estiu?

Segur que n'hi ha moltes més, i pràcticament totes sense resposta, però què serien els principis de temporada sense aquests interrogants filosòfics?

Tot això ens fa recordar que la temporada ja comença i que a partir del proper número ja us farem una revisió i crítica de l'activitat castellera que s'hagi anat desenvolupant. Mentrestant, seguiu ràdio, tele, diaris i la cartellera dels Xics.

Primera torre de set de la temporada. 19/04/98

desembre 1995, on ja s'apunta cap a aquesta direcció); l'altra seria deguda tristament al fet que molts de nosaltres els dimarts i divendres a les nou del vespre si no fem castells ens avorrim com una ostra, i per això després d'un temps volem tornar a la rutina castellera.

Relacionat amb el primer punt, però que afecta especialment als afeccionats castellers, al final de temporada, després d'haver-te patejat mil places amb multituds enfollides i suades pel sol brutal que acostuma a caure a les dues del

